

POSTANOWIENIE

Dnia 28 lutego 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Andrzej Wróbel

w sprawie z wniosku R. B.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w G.
o prawo do emerytury pomostowej,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw
Publicznych w dniu 28 lutego 2017 r.,
na skutek skargi kasacyjnej organu rentowego od wyroku Sądu Apelacyjnego w
(...)
z dnia 29 stycznia 2016 r., sygn. akt III AUa (...),

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania**
- 2. zasądza od organu rentowego na rzecz wnioskodawcy
kwotę 240 (dwieście czterdzieści) zł tytułem zwrotu kosztów
postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Zakład Ubezpieczeń Społecznych decyzją z 30 lipca 2014 r. odmówił ubezpieczonemu R. B. prawa do emerytury pomostowej z uwagi na to, że ubezpieczony nie udowodnił 15-letniego okresu pracy w warunkach szczególnych oraz nie wykonywał prac w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3 ustawy z 19 grudnia 2008 r. o emeryturach pomostowych (Dz.U. z 2008 r. Nr 237, poz. 1656) po dniu 31 grudnia 2008 r.

Sąd Okręgowy w G. VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych wyrokiem z 6 maja 2015 r. zmienił zaskarżoną decyzję w ten sposób, że w pkt. 1 przyznał ubezpieczonemu prawo do emerytury pomostowej od 1 maja 2014 r. oraz w pkt. 2 nie stwierdził odpowiedzialności organu rentowego za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania zaskarżonej decyzji.

Sąd pierwszej instancji ustalił m.in., że decyzją z 27 czerwca 2014 r. pozwany organ rentowy odmówił wnioskodawcy prawa do emerytury pomostowej z uwagi na niespełnienie wymagań niezbędnych do nabycia przedmiotowego świadczenia tj. niewykazania 15-letniego okresu pracy w warunkach szczególnych oraz niewykazania, iż ubezpieczony wykonywał prace w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3 ustawy o emeryturach pomostowych po dniu 31 grudnia 2008 r.

Wnioskodawca odwołał się od powyższej decyzji; sprawa została zawisła pod sygnaturą VII U (...) w Sądzie Okręgowym w G..

Zaskarżoną decyzją z 30 lipca 2014 r. organ rentowy uchylił wcześniejszą decyzję z 27 czerwca 2014 r. W związku z powyższym, Sąd Okręgowy w G. postanowieniem z 4 września 2014 r. prawomocnie umorzył postępowanie.

Sąd ustalił, że okresie od 5 maja 1981 r. do 31 marca 1995 r. skarżący był zatrudniony w pełnym wymiarze czasu pracy w P., przy czym w okresie od 21 maja 1990 r. do 31 marca 1995 r. wnioskodawca korzystał z urlopu bezpłatnego. Za okres urlopu bezpłatnego nie były opłacane za wnioskodawcę składki na ubezpieczenie społeczne. Stosunek pracy został rozwiązywany na mocy porozumienia stron, na podstawie art. 10 i 11 ustawy o szczególnych zasadach rozwiązywania stosunku pracy z przyczyn dotyczących zakładu pracy.

P. wystawiły ubezpieczonemu świadectwo wykonywania prac w szczególnych warunkach stwierdzając, że w okresie od 5 maja 1981 r. do 21 maja 1990 r. ubezpieczony stale oraz w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał prace na statkach morskich w żegludze międzynarodowej, kwalifikując prace świadczoną przez ubezpieczonego, jako praca określona w wykazie A, dziale VII pod poz. 4 rozporządzenia Rady Ministrów. Od 9 grudnia 1991 r. do 17 marca 2014 r. ubezpieczony był zatrudniony za pośrednictwem przedsiębiorstwa S. Sp. z o.o. Oddział w Polsce przez armatora zagranicznego S. jako marynarz wpisany na listę

członków załóg statku. Świadcząc prace na statku, ubezpieczony podlegał kierownictwu pierwszego oficera, który był jego bezpośrednim przełożonym albo kapitana. Skarżący świadczył prace podporządkowaną, jako pracownik - członek załóg wpisany na listę załogi statku. Czas pracy wnioskodawcy był ewidencjonowany. Ubezpieczony otrzymywał stałe wynagrodzenie oraz wynagrodzenie za nadgodziny.

S. Sp. z o.o. Oddział w Polsce wystawiło skarżącemu świadectwo wykonywania prac w szczególnych warunkach wskazując, że we wskazanym powyżej okresie ubezpieczony stale oraz w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał prace na statkach morskich w żegludze międzynarodowej - pracownik wpisany na listę członków załogi tych statków - kwalifikując prace świadczone przez ubezpieczonego, jako praca określona w wykazie A, dziale VII pod poz. 4 rozporządzenia Rady Ministrów z 7 lutego 1983 r. Przedsiębiorstwo nie odprowadzało składek na ubezpieczeni społeczne. Za okresy wskazane w uzasadnieniu wyroku ubezpieczony opłacał dobrowolnie składki na ubezpieczenia społeczne z tytułu świadczenia pracy na statkach obcych bander. Pozostałe okresy, za które skarżący opłacił dobrowolne składki na rzecz organu rentowego to okresy tzw. kontynuowania ubezpieczenia emerytalnego - rentowego, w trakcie przebywania przez ubezpieczonego po odbytych rejsach w domu. Pozwany organ rentowy zaliczył do ogólnego stażu pracy wnioskodawcy okresy, w których skarżący, jako członek statków obcych bander opłacał z tego tytułu składki na ubezpieczenie społeczne w Polsce, jak również okresy, w których skarżący po powrocie z rejsów dobrowolnie kontynuował ubezpieczenie emerytalno – rentowe, tj. okresy od 26 maja 1998 r. do 29 sierpnia 1998 r., od 12 października 1998 r. do 31 grudnia 1998 r. od 18 lutego 1999 r. do 30 września 2001 r., od 21 stycznia 2002 r. do 7 kwietnia 2009 r. oraz od 7 maja 2009 r. do 28 lutego 2013 r., tj.: czy w dniu wejścia w życie ustawy ubezpieczony legitymował się 15-letnim stażem pracy w warunkach szczególnych w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3 ustawy o emeryturach pomostowych. Pozostałe przesłanki warunkujące nabycie przedmiotowego świadczenia nie stanowiły przedmiotu sporu pomiędzy stronami.

W ocenie Sądu Okręgowego skarżący legitymuje się wymaganym przez prawo 15-letnim stażem pracy w szczególnych warunkach w rozumieniu art. 3 ust.

1 i 3 ustawy o emeryturach pomostowych, bowiem w okresie od 26 maja 1998 r. do 29 sierpnia 1998 r., od 12 października 1998 r. do 31 grudnia 1998 r. od 18 lutego 1999 r. do 30 września 2001 r., od 21 stycznia 2002 r. do 7 kwietnia 2009 r. oraz od 7 maja 2009 r. do 28 lutego 2013 r. świadczył pracę określoną w załączniku nr 1 do ustawy o emeryturach pomostowych pkt 23, tj. wykonywał prace na statkach żeglugi morskiej.

Zdaniem Sądu pierwszej instancji ubezpieczony w zakwestionowanych przez organ rentowy okresach niewątpliwie posiadał status pracownika, o czym świadczy fakt, że wnioskodawca świadczył pracę podporządkowaną, podlegając kierownictwu kapitana statku oraz wykonując polecenia wydawane bezpośrednio przez pierwszego oficera, otrzymując za powyższe określone wynagrodzenie. Ponadto wnioskodawca miał ściśle sprecyzowany oraz przydzielony zakres obowiązków, jego czas pracy był ewidencjonowany a oprócz wynagrodzenia zasadniczego otrzymywał także wynagrodzenie za pracę w godzinach nadliczbowych. Ponadto pracodawca kierował ubezpieczonego na niezbędne szkolenia, skarżący był również zobowiązany do wykonywania okresowych badań lekarskich.

W ocenie Sądu, nie budzi wątpliwości, że praca świadczona przez skarżącego w swej istocie była pracą odpłatną, a nadto z racji charakteru zatrudnienia - na statkach żeglugi morskiej - wykonywaną w reżimie podporządkowania pracowniczego.

Sąd Okręgowy zważył, że brak jest jakichkolwiek podstaw do różnicowania sytuacji prawnej ubezpieczonych ze względu na miejsce świadczenia przez nich pracy, w szczególności biorąc pod uwagę tożsamy wymóg uiszczania składek na ubezpieczenia społeczne z tytułu zatrudnienia za granicą. Sąd uznał, że okresy zatrudnienia skarżącego od 26 maja 1998 r. do 29 sierpnia 1998 r., od 12 października 1998 r. do 31 grudnia 1998 r. od 18 lutego 1999 r. do 30 września 2001 r., od 21 stycznia 2002 r. do 7 kwietnia 2009 r. oraz od 7 maja 2009 r. do 28 lutego 2013 r., podczas których wnioskodawca świadczył pracę u armatora norweskiego, jako członek załogi statków żeglugi morskiej - powinny być kwalifikowane, jako okres pracy świadczonej w szczególnych warunkach. Skoro ubezpieczony był kierowany do pracy za granicą przez uprawnioną do tego

jednostkę, świadczył prace marynarza w międzynarodowej żegludze morskiej, jako członek załóg statków armatora zagranicznego wciągnięty na listę załóg statków oraz udokumentował opłacanie składek na pracownicze ubezpieczenie społeczne, to nie powinno być sporne, że okresy pracy u armatorów zagranicznych były okresami wykonywania zatrudnienia w szczególnych warunkach o takim samym charakterze prawnym i o takich samych konsekwencjach w zakresie uprawnień emerytalnych jak okresy wykonywania pracy u armatorów polskich.

Sąd pierwszej instancji podkreślił, że gdy jednoznacznie został uregulowany obowiązek i zasady pokrywania (refundowania) składek na ubezpieczenie społeczne w Polsce za pracowników skierowanych do pracy za granicą, okresy zatrudnienia u pracodawców zagranicznych mogą być uznane za składkowe okresy podlegania ubezpieczeniom emerytalnemu i rentowym w Polsce, jeżeli zostały opłacone składki na ubezpieczenie społeczne w Polsce (art. 6 ust. 2 pkt 1d ustawy o emeryturach i rentach z FUS). Podkreślenia wymaga fakt, że we wskazanych w stanie faktycznym okresach przedmiotowe składki były odprowadzane dobrowolnie przez samego skarżącego. Wskazany okres został uwzględniony przy obliczaniu ogólnego stażu ubezpieczeniowego wnioskodawcy jak okres składkowy.

Zdaniem Sądu Okręgowego tym samym wnioskodawca spełnił wszystkie z łącznie wymaganych przesłanek niezbędnych do nabycia prawa do dochodzonego świadczenia.

Sąd Apelacyjny w (...) wyrokiem z 29 stycznia 2016 r. oddalił apelację organu rentowego od powyższego wyroku Sądu pierwszej instancji.

Sąd Apelacyjny zważył, że spór stron sprowadzał się wyłącznie do oceny, czy ubezpieczony legitymuje się 15-letnim stażem pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, bowiem organ rentowy nie kwestionował spełnienia przez wnioskodawcę pozostałych przesłanek ustawowych do przyznania emerytury pomostowej.

Sąd Apelacyjny stanął na stanowisku, że kwestionowane przez organ rentowy zatrudnienie wnioskodawcy u armatorów zagranicznych było okresem pozostawania przez apelującego w stosunku pracy, o którym mowa w art. 22 k.p. Zarówno rodzaj świadczonej przez ubezpieczonego pracy jak i pracowniczy charakter zatrudnienia marynarza w szczególnych warunkach, których

wykonywanie uprawnia do niższego wieku emerytalnego, potwierdza pozycja 4 wymieniona w wykazie A Działu VIII rozporządzenia Rady Ministrów z 7 lutego 1983 r., który obejmuje pracowników wpisanych na listę członków załogi statków morskich w żegludze międzynarodowej i w polskim ratownictwie okrętowym.

Sąd Apelacyjny uznał, iż dla oceny prawa wnioskodawcy do emerytury pomostowej nie ma przesądzającego znaczenia fakt, że agencji kierującej do pracy za granicą nie można uznać za płatnika składek, o którym mowa w art. 2 ustawy o emeryturach pomostowych oraz za podmiot uprawniony do wystawienia zaświadczenia, o jakim mowa w art. 51 ustawy o emeryturach pomostowych. Zgodnie z ugruntowaną linią orzecniczą, do okresu pracy w szczególnych warunkach wymaganego przepisem § 4 ust. 1 rozporządzenia wlicza się okresy wykonywania za granicą u zagranicznych pracodawców prac wymienionych w wykazach stanowiących załącznik do tego rozporządzenia, jeżeli są one uznane za okresy składkowe w rozumieniu art. 6 ust. 1 pkt 1 lub art. 6 ust. 2 pkt 1 lit. d ustawy o emeryturach i rentach z FUS. Przepis art. 6 ust. 2 pkt 1 lit. d ustawy o emeryturach i rentach z FUS stanowi, iż za okresy składkowe uważa się również przypadające przed dniem 15 listopada 1991 r. okresy zatrudnienia po ukończeniu 15 lat życia obywateli polskich za granicą u innych pracodawców zagranicznych, jeżeli w okresie pracy za granicą były opłacane składki na ubezpieczenie społeczne w Polsce bądź też, za które nie było obowiązku opłacania składek.

Organ rentowy zaskarżył w całości powyższy wyrok Sądu drugiej instancji skarga kasacyjną, opierając skargę na podstawie naruszenia prawa materialnego, tj. art. 49, art. 50 i art. 51 w związku z art. 2 oraz art. 3 i art. 4 ustawy o emeryturach pomostowych przez błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie, a mianowicie poprzez przyjęcie przez Sąd drugiej instancji, że wnioskodawca spełnił wymóg posiadania 25 lat okresów składkowych i nieskładkowych, w tym w szczególności wymóg posiadania 15 lat pracy w warunkach szczególnych, uwzględniając okresy pracy wykonywanej za pośrednictwem S. Sp. z o.o. Oddział w Polsce u armatorów zagranicznych, co w konsekwencji skutkowało stwierdzeniem, iż ubezpieczony nabył prawo do emerytury pomostowej.

Wskazując na powyższe wniósł o uchylenie w całości zaskarżonego wyroku Sądu Apelacyjnego, o przekazanie sprawy ponownego jej rozpoznania ewentualnie

zmianę zaskarżonego wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) i rozstrzygnięcie co do istoty sprawy oraz zasądzenie kosztów postępowania kasacyjnego.

Wskazując na powyższe organ rentowy wniosł o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, bowiem w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne oraz potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości w praktyce przy ich stosowaniu, a mianowicie: „czy wobec treści art. 2 pkt 2 i 3 oraz art. 51 i 49 ustawy emeryturach pomostowych można zastosować te przepisy w przedmiotowej sprawie i zaliczyć do okresów pracy w warunkach szczególnych w rozumieniu art. 3 ustawy o emeryturach pomostowych, okres pracy marynarza, wykonywanej u armatora zagranicznego, do której został skierowany przez pośrednika, a nie płatnika i czy taki marynarz jest w kręgu podmiotów uprawnionych do ubiegania się o emeryturę pomostową na podstawie art. 49 ustawy o emeryturach pomostowych”.

Skarżący podniósł, że w świetle przedstawionego stanu faktycznego i prawnego sprawy, zachodzi potrzeba wykładni przez Sąd Najwyższy zaskarżonych przepisów prawa materialnego. Wskazana kwestia prawna nie jest jednostkowym przypadkiem, a zatem jej rozstrzygnięcie będzie miało istotny wpływ na rozpoznanie podobnych spraw w przyszłości, a także doprecyzowanie obowiązujących w tym zakresie przepisów przez ustawodawcę.

Wnioskodawca w odpowiedzi na skargę kasacyjną pozwanego wniosł o odmowę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, zaś w przypadku przyjęcia tejże skargi do rozpoznania o oddalenie skargi; zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów postępowania kasacyjnego, w tym kosztów zastępstwa prawnego według norm przepisanych.

W ocenie wnioskodawcy, skarga kasacyjna pozwanego nie spełnia przesłanek uzasadniających przyjęcie jej do rozpoznania. Pozwany ograniczył się bowiem jedynie do lakonicznego uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania, wskazując iż w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne (art. 398 § 1 pkt 1 k.p.c.) oraz potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości w praktyce przy ich stosowaniu (art. 398 § 1 pkt 2 k.p.c.) Jednocześnie pozwany nie sprecyzował, czego owo istotne zagadnienie prawne miałoby w niniejszej sprawie dotyczyć. Nie wykazał też rzekomych rozbieżności orzecznictwa w przedmiotowym zakresie. W doktrynie przyjmuje się natomiast, że

istotność zagadnienia prawnego konkretyzuje się w tym, że w danej sprawie występuje zagadnienie prawne mające znaczenie dla rozwoju prawa lub znaczenie precedensowe dla rozstrzygnięcia innych podobnych spraw. Jednocześnie to na stronie skarżącej spoczywa obowiązek wykazania, iż dokonanie wykładni konkretnych przepisów prawa ma istotne znaczenie dla rozstrzygania spraw o identycznym, bądź zbliżonym stanie faktycznym. W ocenie Wnioskodawcy nie sposób uznać, iż powód uczynił zadość wymogom właściwego i wyczerpującego uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania, co w konsekwencji skutkować powinno wydaniem postanowienia o odmowie przyjęcia skargi do rozpoznania.

W ocenie wnioskodawcy istotnym zagadnieniem prawnym w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. jest problem nowy i dotychczas niewyjaśniony. Zagadnienie to musi przy tym rzeczywiście występować w sprawie i mieścić się w zakresie problematyki, która podlega badaniu w postępowaniu kasacyjnym. Skarżący powinien dostrzegane zagadnienie sformułować jednoznacznie oraz przedstawić argumentację jurydyczną uzasadniającą tezę o możliwości rozbieżnych ocen prawnych w związku ze stosowaniem przepisów, na tle których zagadnienie powstało. Nie istnieje potrzeba wykładni przepisów prawa, ani nie występuje w sprawie istotne zagadnienie prawne, jeżeli Sąd Najwyższy w danej kwestii wyraził swój pogląd we wcześniejszym orzecznictwie, a nie zachodzą okoliczności uzasadniające zmianę tego poglądu.

Wnioskodawca stwierdził, że wnikliwa analiza uzasadnień wyroków Sądów obu instancji rozpoznających sprawę, wskazuje, że w omawianym zakresie bezwzględnie nie występuje jakiekolwiek zagadnienie prawne, zaś stosowane przepisy nie budzą wątpliwości i były już wcześniej wykładane przez liczne i jednolite w tej mierze orzeczenia Sądu Najwyższego oraz sądów powszechnych (a w tym o sygn. akt II UK 5/10, II UK 196/02, II UK 329/09, II UK367/14, III AUa Gdańsk 1793/12). Fakt odmienności stanowiska pozwanego od jednolitej linii orzeczniczej bezspornie nie uzasadnia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Do zaliczenia tych okresów jako zatrudnienia na obszarze Polski w rozumieniu przepisów o zaopatrzeniu emerytalnym pracowników i ich rodzin, o ubezpieczeniu społecznym i rodzinnym oraz o świadczeniach pieniężnych z tytułu

wypadków przy pracy i chorób zawodowych, jeżeli umowy międzynarodowe nie stanowią inaczej. Potwierdza to art. 7 pkt 3 ustawy systemowej, który przyznaje prawo do podlegania dobrowolnym ubezpieczeniom emerytalnym i rentowym obywatelom polskim wykonującym pracę za granicą w podmiotach zagranicznych, jeżeli podmioty te nie posiadają w Polsce swojej siedziby ani przedstawicielstwa. Uznanie takich okresów wedle wszelkich wymienionych wyżej przepisów prawa ubezpieczeń społecznych pracy następuje pod warunkiem ich udokumentowania oraz uiszczenia składek na ubezpieczenie społeczne pracowników w wysokości przewidzianej dla pracowników zatrudnionych w Polsce od zadeklarowanej kwoty, nie niższej jednak od przeciętnego wynagrodzenia, ponieważ wedle przepisów wymienionych wyżej ustaw, jeżeli umowy międzynarodowe nie stanowiły inaczej, okresy pracy obywateli polskich zatrudnionych za granic także na podstawie umów o pracę zawartych bezpośrednio z pracodawcami zagranicznymi uznaje się za okresy zatrudnienia na obszarze Polski w rozumieniu przepisów polskiego prawa ubezpieczeń społecznych pod warunkiem ich udokumentowania oraz uiszczenia składek na ubezpieczenie społeczne pracowników w wysokości przewidzianej dla pracowników zatrudnionych w Polsce od zadeklarowanej kwoty, nie niższej jednak od przeciętnego wynagrodzenia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Organ rentowy wniósł o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania ze względu zarówno na występujące w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, jak i potrzebę wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości w praktyce przy ich stosowaniu, a mianowicie: „czy wobec treści art. 2 pkt 2 i 3 oraz art. 51 i 49 ustawy emeryturach pomostowych można zastosować te przepisy w przedmiotowej sprawie i zaliczyć do okresów pracy w warunkach szczególnych w rozumieniu art. 3 ustawy o emeryturach pomostowych, okres pracy marynarza, wykonywanej u armatora zagranicznego, do której został skierowany przez pośrednika, a nie płatnika i czy taki marynarz jest w kręgu podmiotów uprawnionych do ubiegania się o emeryturę pomostową na podstawie art. 49 ustawy o emeryturach pomostowych”.

Przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania ze względu na przesłankę z art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. wymaga wykazania, że chodzi o wykładnię przepisów prawa, których treść i znaczenie nie zostały dostatecznie wyjaśnione w dotychczasowym orzecznictwie lub, że istnieje potrzeba zmiany ich dotychczasowej wykładni, podania na czym polegają wątpliwości związane z jego rozumieniem oraz przedstawienia argumentacji świadczącej, że wątpliwości te mają rzeczywisty i poważny charakter, nie należą do zwykłych wątpliwości, które wiążą się z procesem stosowania prawa. W przypadku, gdy w ramach stosowania tych przepisów powstały już w orzecznictwie sądów określone rozbieżności, skarżący powinien je przedstawić, jak też uzasadnić, że dokonanie wykładni jest niezbędne do rozstrzygnięcia sprawy (niepublikowane postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 20 maja 2016 r., V CSK 692/15).

Treść wniosku organu rentowego o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie pozostawia wątpliwości, że nie dotyczy wykładni wskazanych w nim przepisów, lecz stosowania tych przepisów do ustalonego przez sądy stanu faktycznego sprawy, a zatem w sposób oczywisty nie została spełniona określona w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. przesłanka przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Istotnym zagadnieniem prawnym w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. jest zagadnienie nowe, nierozwiązane dotąd w orzecznictwie, którego rozstrzygnięcie może przyczynić się do rozwoju prawa (por. ostatnio postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 15 czerwca 2016 r., V CSK 4/16). Problem prawny zdefiniowany we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie jest nowy, bowiem Sąd Najwyższy w utrwalonej judykaturze przyjmuje, że okresy wykonywania pracy w szczególnych warunkach u pracodawcy zagranicznego na podstawie skierowania upoważnionej polskiej instytucji kierującej pracowników do pracy za granicą, za które nie było obowiązku opłacania składek na ubezpieczenie społeczne w Polsce, mogą być uznane za składkowe okresy ubezpieczenia na podstawie art. 6 ust. 2 pkt 1 lit. c ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, natomiast począwszy od listopada 1985 r. okresy zatrudnienia u pracodawców zagranicznych mogą być uznane za składkowe okresy podlegania ubezpieczeniom emerytalnemu i rentowym w Polsce, jeżeli zostały opłacone składki - art. 6 ust. 2 pkt 1 lit. d ustawy (por. np. wyrok Sądu

Najwyższego z dnia 27 kwietnia 2010 r., II UK 329/09, OSNP 2011 nr 19-20, poz. 262, podobnie w wyroku z dnia 1 czerwca 2010 r., II UK 5/10, niepublikowany, dotyczącym zaliczenia okresów pracy marynarza kierowanego do prac za granicą u armatorów zagranicznych, które zostały uznane za okresy wykonywania zatrudnienia w szczególnych warunkach). W orzecznictwie przyjmuje się więc, że okresy zatrudnienia obywateli polskich za granicą wliczane są do okresów ubezpieczenia społecznego w Polsce pod warunkiem opłacenia składki w polskim organie ubezpieczeń społecznych, chyba że ustawa lub ratyfikowana umowa międzynarodowa stanowi inaczej (por. wyrok z dnia 30 sierpnia 2001 r., II UKN 500/00, OSNP 2003 nr 10, poz. 258) oraz że do okresu pracy w szczególnych warunkach wlicza się okresy wykonywania za granicą u zagranicznych pracodawców prac wymienionych w wykazach stanowiących załącznik do rozporządzenia z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego, jeżeli są one uznane za okresy składkowe (por. wyrok z dnia 5 marca 2003 r., II UK 196/02, OSNP 2004 nr 8, poz. 144).

Biorąc powyższe pod rozwagę Sąd Najwyższy postanowił jak w sentencji.